

РЕШЕНИЕ

№ 40415

гр. София, 03.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в
публично заседание на 24.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **7892** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата.

Образувано е по жалба на В. А. К. с постоянен адрес в [населено място], подадена чрез адв. И. С., срещу Заповед № ГРАМ-1543713 от 03.07.2025 г., издадена от Р. Р. М. на длъжност старши полицай към 06 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи, за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – „временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

По поддържаните в жалбата доводи за незаконосъобразност на описаната заповед, се претендира отмяната ѝ. Защитната теза е за неустановеност на материалноправните предпоставки, обуславящи прилагането на ПАМ от посочения вид по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП.

Ответникът – старши полицай към 06 Районно управление (РУ) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), в съдебно заседание чрез юрк. С. и допълнително в писмени бележки, изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 03.07.2025 г., след извършена полицейска проверка, срещу В. А. К. е съставен АУАН № 3564262 за извършено нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП – „управление на ППС след употреба на наркотични вещества или техни аналози“, като му е отнето СУМПС №[ЕИК]. В хода на

проверката на жалбоподателя е направена проба за употреба на наркотични вещества или техните аналози, като полевият тест е отчет положителен резултат за амфетамин. Издаден е талон за медицинско изследване № 312751 с направление ВМА. На същия ден е издадена процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото на л. 34 е приложена Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. /л.33/, е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, секторите „Охранителна полиция“ в районните полицейски управления при СДВР и отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР.

Процесната заповед е издадена от Р. Р. М., който съгласно приложеното на л. 112 удостоверение и Заповед № 513з-3337/28.05.2015 г. заема длъжността старши полицай в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 06 РУ при СДВР. Тази длъжност е в обхвата на посочената в Заповед № 513з – 6400/07.07.2023 г., поради което съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Спазено е изискването за форма – в заповедта са изложени фактическите и правни основания за налагането ѝ. Същата е мотивирана с конкретни прояви на жалбоподателя, които изпълват състава на административно нарушение, за което е съставен АУАН. Упражнената компетентност по чл. 171 ЗДвП е мотивирана от установяването, че жалбоподателят, като водач, е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваността на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателя.

Оспорената заповед е издадена при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с целта на закона.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на

водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на 03.07.2025 г. е управлявал товарен автомобил „Рено Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Р. Н. К., по [улица] посока на движение от [улица]към [улица], като при проверка с техническо средство „Дръг Тест 5000“ с № ARRM-0045, проба № 210, извършена в 16:03 часа, е отчетен положителен резултат за употреба на амфетамин.

Редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на МПС, трамваи или самоходни машини и/или употребата от тези водачи на наркотични вещества или техни аналози, е посочен в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. Съгласно чл. 3, ал. 1 и 2 от Наредбата при извършване на проверка на място от контролните органи концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство, а употребата на наркотични вещества или техни аналози – с тест. При съставянето на акт за установяване на административно нарушение за установена с техническо средство концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и при попълване на протокол за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози контролният орган попълва и талон за изследване по образец съгласно приложение № 1. Установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста (чл. 3а от Наредбата). Концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява въз основа на показанията на техническото средство за установяване концентрацията на алкохол в кръвта или на теста за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози в случаите на отказ на лицето да подпише или да получи талона за изследване, при неявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване (чл. 6, ал. 10). Когато с тест е установено наличие на наркотични вещества или техни аналози, полицейски орган съпровожда лицето до мястото за извършване на медицинско изследване и вземане на биологични проби за химико-токсикологично лабораторно изследване – чл. 7, ал. 2. Според чл. 23, ал. 1 и ал. 2, при химико-токсикологичното лабораторно изследване за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози се анализират предоставените проби урина и кръв. Употребата се доказва чрез резултата от изследването на кръвната проба. При липса на проба урина изследването се извършва само с пробата кръв. Изследването на пробите за наличие на

наркотични вещества или техни аналози в кръвна проба, включително за техни метаболити, доказващи употребата им, се извършва чрез газова хроматография с масспектрална детекция (GC-MS) и/или високоефективна течна хроматография-масспектрометрия (LC-MS). Конкретните изисквания и правилата за извършване на медицинското изследване са посочени в чл. 11 – чл. 28 от Наредбата.

Няма спор, че в случая жалбоподателят е оспорил резултата от техническото средство. Извършено е лабораторно изследване. Експертното заключение е изготвено и прието като доказателство по делото. Според него от извършените биологични проби от В. А. К. се установява присъствие на специфичен метаболит – карбокси- Δ^9 -THC, доказващ употреба на наркотично вещество тетрахидроканабиол – Списък I (Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве поради вредния ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарната медицина) на Наредбата за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични към ЗКНВП. Отразено е в заключителната част, че установеното наличие на специфичен THC метаболит в предоставените за анализ биологични проби - карбокси- Δ^9 -THC, е биомаркер за доказване на употреба на наркотично вещество тетрахидрокарбиол (THC), съдържащо се в марихуана, канабис и т.н. Самостоятелната употреба на THC-съдържащи продукти може да предизвика различни по вид и продължителност ефекти в зависимост от количеството на активното вещество и начина на прием (инхалаторно, орално). В общия случай при употребата на марихуана, наблюдаваните ефекти могат да варират между отделните индивиди, като се наблюдават промени в настроението, предизвика лека еуфория, променя себеоценката и усещанията за пространство и време. Възможно е да се наблюдават слаби халюцинации. Употребата на THC повлиява концентрацията и фината координация на движенията и употребилите не следва да управляват МПС и работят с машини.

Разпоредбата на чл. 171, ал. 1, т. 1, б. „б“, посл. изр. ЗДвП изрично сочи, че при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи. В случая изготвената в лабораторията на ВМА химикотоксикологичната експертиза потвърждава стойностите на техническото средство и по категоричен начин установява, че в деня на полицейската проверка жалбоподателят е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози - обстоятелство, което той самият е потвърдил пред контролните органи, видно от констатациите в представената по делото на л. 29 докладна записка до началника на 06 РУ - СДВР с вх. № 2303МК-1064/04.07.2025 г.

В отговор на опровергаващите доводи в жалбата и релевираните такива в с.з. от процесуалния представител на оспорващия, следва да се посочи следното;

Приложеното лабораторното изследване е извършено на следващия ден след проверката - 04.07.2025 г., в Лаборатория Цибалаб, поради което не е изготвено съобразно изискванията на чл. 6, ал. 6, т. 2 и по реда на чл. 11 - чл. 24 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. Ето защо същото не може да се ползва като доказателство, оборващо стойностите на техническото средство и резултатите от проведената в специализираната Химикотоксикологичната лаборатория на ВМА токсикохимична експертиза.

Защитната теза на жалбоподателя не се потвърждава и от представените в съдебно заседание медицински документи – амбулаторни листи и рецепта, доколкото не се установява, че предписаната терапия с кловейт /противовъзпалително средство/ и финалгон гел действително е повлияла или е било възможно да повлияе на отчетения положителен резултат за употреба на наркотични вещества и техните аналози. Ангажираните доказателства във връзка с приема на тези медикаменти съдът намира за ирелевантни относно материалната и процесуална законосъобразност на оспорената заповед и на приложената със същата ПАМ. В допълнение

следва да се посочи, че представените медицински документи не доказват прием на лекарства към датата на извършване на проверката. Представените амбулаторни листи са с дата, предхождаща повече от 4 месеца извършената проверка. Резултатите от химическата експертиза отричат възможността посочените медикаменти да са повлияли върху изследването по аргумент от чл. 14, ал. 2 от Наредба № 1/19.07.2017 г

В обобщение съдът намира иницирираното от В. А. К. оспорване на Заповед № ГРАМ-1543713/03.07.2025 г. за неоснователно. Същата е издадена от компетентен орган и в предвидената от закона форма, постановена е в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, на които се основава, при спазване на административнопроизводствените правила и е съобразена с целта на закона - за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 3 АПК ответникът има право на разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя на 100 лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, III отделение, 75-ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. А. К. срещу Заповед № ГРАМ-1543713 от 03.07.2025 г., издадена от Р. М. на длъжност старши полицай към 06 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА В. А. К. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 100,00 /сто/ лева.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

Съдия: